

stavil st-li výplatu pensijních požitků. Učinil-li tak, porušil zákon a je jeho rozhodnutí zmatečné. Na tom nic nemění, že konečné rozhodnutí vyhradil min. škol., neboť sám zastaviv výplatu pensijních požitků učinil opatření jmenovanému min. právní normou vyhrazené.

Proto musil nss zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss, aniž bylo třeba zabývati se vývody stížnosti.

Č. 5055.

Pozemková reforma. — Administrativní řízení:
*** Do 30denní lhůty §u 3 zák. náhradového k uplatnění nároku dle § 11 zák. záborového nezapočítávají se dny poštovní dopravy.**

(Nález ze dne 26. října 1925 č. 11.887.)

Prejudikatura: Boh. 1854 adm.

Věc: Matylda F. ve Vídni proti státnímu pozemkovému úřadu o včasnost uplatnění nároku dle § 11 záborového zákona.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem ze 17. března 1925 zamítl stp-ú žádost st-lky za propuštění půdy dle §u 11 zák. jako opožděnou a odůvodnil své rozhodnutí takto: »Dle odst. 1. §u 3 zák. z 8. dubna 1920 č. 329 Sb. nutno právo dle §u 11 zák. zák. uplatniti u příslušného soudu písemně do 30 dnů ode dne příslušného vyzvání. V daném případě končila tato 30denní lhůta dnem 11. září 1924. Lhůta ta jest dle § 5, odst. 2, prvé věty novely k zákonu náhr. (zákon č. 220 z r. 1922) lhůtou propadnou a musí proto vyjádření uplatňující právo dle §u 11 zák. zák. nejpozději posledního dne této lhůty u soudu býti podáno, resp. musí, zasílá-li se vyjádření poštou, nejpozději toho dne k soudu dojíti. Nějaké prodloužení lhůty o dny poštovní dopravy tu místa nemá, neboť není zákonného předpisu, z něhož by se dalo dovoditi, že při odeslání vyjádření na příslušný soud poštou rozhoduje den podání tohoto vyjádření na poštu, naopak ze speciálních ustanovení zákonných jako z §u 1 zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. z. a § 89 zákona o soudní organizaci ze 27. listopadu 1896 č. 217 ř. z., která výslovně ustanovují, že určitá podání dlužno považovati za včas podaná, byla-li se správnou adresou posledního dne lhůty odevzdána poště k dopravě, je patrné, že na ostatní lhůty, tudíž také na lhůtu stanovenou §em 3 zák. náhr. ustanovení ona vztahovati nelze, ježto doba poštovní dopravy nevčítá se do lhůt jen v těch případech, kde zákonem bylo tak výslovně stanoveno.«

Proti tomuto rozhodnutí podává majitelka velkostatku stížnost k nss, o níž soud uvažil takto:

Dle § 3 zák. náhr. doručí soud oznámení, jímž stp-ú sděluje vlastníku zabraných nemovitostí, že se rozhodl převzít určité nemovitosti z jeho majetku, podle předpisů o doručování žalob a vyzve vlastníka, aby se u soudu do 30 dnů ode dne doručení vyjádřil, zda uplatňuje u nemovitostí k převezetí určených své právo podle §u 11 zák. zák., jinak že se bude míti za to, že souhlasí se zamýšleným převzetím.

Na sporu je otázka, zda do této 30denní lhůty včítají se dny poštovní dopravy k soudu, takže je nutno, aby vyjádření strany v uvedené lhůtě skutečně k soudu došlo, či zda stačí, byla-li zásilka, obsahující žádost za propuštění půdy dle §u 11 zák. záb. v této lhůtě dodána pošt. úřadu k další dopravě na příslušný soud, třeba k tomuto soudu došla až po zmíněné lhůtě.

St-lka tvrdí, že stačí, byla-li žádost v ustanovené lhůtě dána na poštu, a dovolávajíc se v tom směru především ustanovení zák. z 27. dubna 1923 č. 100 Sb. o počítání lhůt v řízení soudním na Slov. a Podk. Rusi, tvrdí, že vyjádření dané na poštu ve lhůtě §u 3 zák. náhr. nutno pokládati za podané včas.

Nss shledal stížnost důvodnou.

Dle §u 1 cit. zákona č. 100/1923 nezapočítávají se dni poštovní dopravy do lhůt zákonných anebo soudcovských, které má strana v občanských věcech právních, aby předložila návrhy nebo podání anebo aby podnikla jiné úkony, týkající se soudního pokračování.

Výhoda, jež tato ustanovení poskytují, závisí tedy na tom 1. že jde o lhůtu zákonnou neb soudcovskou, a 2., že dotčený úkon, pro který lhůta stanovena, týká se soudního řízení v záležitostech občansko-právních.

Oba tyto předpoklady jsou v daném případě splněny. Jak již nss v nálezu Boh. 1854 adm. vyslovil, je vyzvání vlastníka k uplatnění nároku dle §u 11 zák. záb. aktem soudním, neboť soud vyzývá vlastníka, aby u něho do 30 dnů se vyjádřil, zda u nemovitostí k převzetí určených řečený nárok svůj uplatňuje. Zákon přikazuje tu jistou část přípravného řízení pro převzetí zabrané půdy civilním soudům, a platí proto pro tuto část řízení předpisy platné pro řízení soudní. Ide jen o to, zda lhůtu 30 dnů stanovenou soudem možno označiti za lhůtu, již má strana »v občianských veciach pravnych« (§ 1 cit. zákona). Také na tuto otázku odpověděti jest kladně, neboť účelem zákona jest, aby na celém státním území upraveno bylo jednotně počítání lhůt v soudním řízení a aby vyhověno bylo naléhavé potřebě, by i na býv. území uher-ském dny poštovní dopravy byly započítávány do zákonných nebo soudcovských lhůt. To potvrzuje i důvodová zpráva, jež uvádí, že navrhovaný předpis vztahuje se na všechna podání vůbec a platí nejen pro řízení sporné, nýbrž i exekuční, konkursní, finanční atd. Z toho plyne, že výrazem »v občianských veciach pravnych« míněny jsou veškeré záležitosti projednávané před soudy civilními. Vztahuje se tedy onen předpis i na 30denní lhůtu uvedenou v § 3 zák. náhr., neboť, jak svrchu uvedeno, jde o část přípravného řízení, projednávanou před soudem civilním. Pak nelze však dle zákona č. 100 z r. 1923 započítati do této lhůty i dny poštovní dopravy.

Č. 5056.

Samospráva obecní. — Řízení před nss-em. — Administrativní řízení: I. * Odporuje zákonu, jestliže dohlédací úřad — vyslovuje ve smyslu § 18, 2. odst., 4. věty zákona z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. povinnost k náhradě revisních útrat — určí, jakou část útrat těch má povinná osoba obci nahraditi. — II. Stížnost obce